

[Ole Espersen]

helst om på det. Det drejer sig om 4 mia. kr., og vi kender alle sammen sagen.

Derfor vil jeg påstå, at den mulighed, som man burde have for at få prøvet en sådan lov ved domstolene, reelt ikke eksisterer, når vi har disse lange ventetider, og de andre omstændigheder taget i betragtning. Så det er altså ikke blot, således som byretspræsident Bitsch skriver, et spørgsmål om grundlovens regler, om bedømmelse af administrationens lovlighed, der kommer i fare her på grund af ressource-mangel, det er også et spørgsmål om, hvorvidt man reelt kan få prøvet en lovs grundlovsmæssighed.

Og mit spørgsmål til ministeren er, om ministeren ikke på trods af statistik osv. finder, at det er dybt utilfredsstillende, at landsretten ingen mulighed har for at afgøre formalitets-spørgsmålet før, som jeg har beskrevet her, og om det ikke er dybt utilfredsstillende, at denne sag som mange andre faktisk skal vare 4 år, inden der foreligger en afgørelse. Jeg synes, at det må vække dyb bekymring. Vi vil meget gerne høre ministerens kommentar hertil.

Justitsministeren (Engell):

Jeg synes, det har været en god debat, og der bliver jo lejlighed nu til at vende tilbage til vinter, når jeg skal give en redegørelse til Folketinget, sådan som den dagsorden, der nu vedtages, lægger op til.

Hensigten er jo, at jeg i den plan, der fremlægges – sådan må jeg tolke dagsordenen – skal fremkomme med initiativer og planer, som bl.a. og vel primært skal sætte ind over for ventetiderne. Og det vil jeg naturligvis efterleve.

Jeg er også tilfreds med – sådan mener jeg at kunne opfatte de tilkendegivelser, der er kommet fra en række ordførere – at det arbejde, der er igangsat, kan videreføres. Og jeg vil selvfølgelig også i lyset af en række af de bemærkninger, der er faldet under forespørgselsdebatten, nøje overveje, hvilke supplerende initiativer der kan være grundlag for.

Nu sluttede hr. Ole Espersen debatten med at bede mig om kommentarer til en historie fra det virkelige liv. Nu forholder det sig på den måde, at Folketingets Finansudvalg rent faktisk har bedt mig om i morgen at give mine kommentarer ved et samråd i Finansudvalget til præcis den samme historie fra det virkelige liv, og jeg har så stor respekt for Folketingets

Finansudvalg, at jeg finder, at de kommentarer, som det samrådspørgsmål, der er stillet, bør ledsages af, afventer mødet i morgen, så meget desto mere som jeg endnu ikke har haft lejlighed til at læse de bemærkninger, som retspræsidenten er fremkommet med i forbindelse med den konkrete sag. Men lad mig sige generelt, at den frist, vi taler om her – og det er så den eneste kommentar, jeg skal knytte til det spørgsmål, hr. Ole Espersen stillede – finder jeg er en endog meget lang frist.

Fru Dorte Bennedsen konstaterede, at min svarrede-gørelse indeholdt mange tal, og det var fuldstændig rigtigt tal, som belyser en udvikling. Nu er det sådan, at det er ganske svært at tale om ressourcer uden at bruge tal, og derfor følte jeg, at de mange tal, som jeg fremkom med, i virkeligheden tegnede billedet af et retssystem, som, både når vi taler om domstolene, og når vi taler om Direktoratet for Kriminalforsorgen, løser opgaverne på en udmærket, på en tilfredsstillende vis, og hvor man også, når man taler om ventelister, på de fleste områder har en acceptabel udvikling, men hvor der, sådan som både jeg selv og også en række ordførere har været inde på, er en række problemer, der må give anledning til bekymring. Så meget desto mere er jeg glad for at kunne vende tilbage til Folketinget på et senere tidspunkt.

Fru Dorte Bennedsen sagde, at der er en grænse for, hvor meget man kan rationalisere. Det er jeg fuldstændig enig i, dog med den tilføjelse, at modernisering og udvikling af enhver form for arbejdsplads, også inden for den offentlige sektor, naturligvis må være en løbende proces, hvor man hele tiden vurderer, om ressourcer, om opgaveløsning, om teknik og antal medarbejdere hænger sammen på en fornuftig måde. Og når vi f.eks. har måttet træffe beslutning om nedlæggelsen af et antal arresthuse, kan man vel gøre den lille bemærkning i randen af det, at når fire arresthuse har ca. 40 pladser og stort set det samme antal medarbejdere, kan der vel være grund til at se, om det nu også lige præcis er på den måde, man skal udnytte ressourcerne, eller om der er andre måder, mere effektive måder, hvorpå man får en større effekt ud af de midler, der er til rådighed.

For så vidt angår et andet spørgsmål, fru Dorte Bennedsen var inde på, nemlig uddannelsen i Direktoratet for Kriminalforsorgen, den nye enhedsuddannelse, er det mit indtryk,